

tens forhandling var der faktisk fra dansk side lagt op til, at man godt på enkelte andre områder kunne diskutere flertalsafgørelser, men det blev så ikke det, man blev enig om. Så det er der sådan set ikke noget nyt i.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg sige, at det her handler jo ikke om at skulle undgå en folkeafstemning – hvis det ligesom var det, der lå i spørgsmålet – og at undgå suverænitetsafgivelse. Det, det her egentlig handler om, er, at vi havde et traktatmæssigt grundlag med Amsterdamtraktaten, som netop banede vejen for udvidelsen. Der manglede én brik, som man ikke var færdig med at forhandle om, og som netop er årsagen til regeringskonferencen, som er i gang, nemlig at finde ud af, hvordan man ændrer sammensætningen i Europa-Parlamentet og Kommissionen, når antallet af lande pludselig udvides fra 15 til 25 eller 27, eller hvad det i givet fald bliver.

Hvis det er det, det drejer sig om, er det inden for rammerne i forhold til de principper, og dermed vil jeg også godt sige, at regeringens oplæg på det her felt er jo ikke uklart. Hvis hr. Kristian Thulesen Dahl mener, det er tyndt, fordi der ikke er 17 andre krav og ønsker til udvidelse af EU-samarbejdet, hvad hr. Kristian Thulesen Dahls parti jo egentlig næppe ønsker, jamen så er det vel det forhandlingsgrundlag, vi kan arbejde ud fra, når vi skal have opfyldt vores ønske fra dansk side om, at vi kan holde tidsplanen, så vi kan få de lande, der ønsker at blive medlemmer, ind snarest muligt.

Charlotte Antonsen (V):

I lighed med det oplæg, der er kommet fra regeringen som udgangspunkt for regeringskonferencen, ønsker Venstre også en smal konference af hensyn til de øst- og centraleuropæiske ansøgerlande. Der står nu 12 lande, som tidligere var underlagt Warszawapagten, klar til at komme ind i EU, og vi skylder de lande, at vi meget hurtigt gør EU klar til at tage imod dem, så de kan blive fuldgældige medlemmer af det vesteuropæiske samarbejde.

Vi er naturligvis meget tilfredse med, at regeringen har den holdning i dag, altså ønsket om en smal konference, for det er jo velkendt, at regeringen ikke havde samme holdning, da vi sidste gang havde en regeringskonference, nemlig om Amsterdamtraktaten, hvor regeringen lagde op til, at alt godt fra havet skulle ind, og det endte som bekendt med, at man ikke nåede det, der var allervigtigst, nemlig de institu-

tionelle ændringer. Så vi er glade for udgangspunktet.

Det er også tilfredsstillende med hensyn til Østeuropa, at den screening, som gør, at ansøgerlandene faktisk kan træde ind i EU, skal være færdig her til sommer, og derfor er det naturligvis kun EU, vi venter på nu.

Ændringerne i institutionerne er afgørende, når medlemskredsen udvides; det er klart. I dag er der 15 lande i EU, og hvis der skal 12 nye lande med, kan man altså ikke med de stemmeregler og den organisering af Kommissionen, der findes i dag, have et effektivt fungerende apparat. Men det er vigtigt for os, og det er også vigtigt for ansøgerlandene, at EU faktisk er et effektivt fungerende samarbejde, der kan tage hånd om de grænseoverskridende problemer, som findes i Europa, og derfor må vi ændre på det, der hedder de institutionelle spørgsmål, nemlig Kommissionen, kvalificeret flertal og Ministerrådets stemmevægte.

For at tage Kommissionen først er det vigtigt for Venstre, at der fortsat er én kommissær pr. land, simpelt hen fordi Kommissionen har initiativmonopol. Det er kun Kommissionen, der kan fremsætte forslag, og så er det altså vigtigt, at der sidder en repræsentant for hvert land, der kan sørge for, at det pågældende land får informationer, og – og det er lige så vigtigt – at de forslag, der kommer fra EU, udformes således, at der tages hensyn til de forskellige lande, som EU jo består af.

Med hensyn til Kommissionen er det også klart, at der i takt med et stigende antal medlemslande og dermed også flere kommissærer vil blive et behov for at organisere Kommissionen på en ny måde, og vi er meget åbne over for, at der kan laves forskellige ændringer i organiseringen. Det væsentlige er, at der er én kommissær pr. land.

Regeringens forhandlingsoplæg åbner mulighed for, at det fremover skal være muligt for Europa-Parlamentet at fyre enkelte kommissærer, fuldstændig som her i landet, hvor Folketinget kan afsætte enkelte ministre. Det mener vi også er fornuftigt. Det kan godt være, regeringen i første omgang går efter en model à la den, Prodi har introduceret, hvorefter det er kommissionsformanden, der kan bede en kommissær om at gå. Vi ønsker gerne den rene linje, ligesom vi har i Danmark, altså at man kan fyre den enkelte kommissær. Men det er klart, at muligheden er til stede, og det er noget, som vi